

זמני שבת קודש

רבונו תם	מוצאי שבת	הדלקת נרות	
19:00	18:24	17:25	בני ברק
19:03	18:22	17:10	ירושלים
19:00	18:24	17:18	חיפה

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

תפילה בציבור

כל יהודי שואף ורוצה לזכות להתקרב לבורא עולם, להתדבק בו ולראות בישועתו. כל אחד ואחד מאיתנו חפץ וחושק להיות קשור ומחובר לה' יתברך, לדבר אתו על כל אשר על לבו, לשפוך בפניו את כל העובר עליו, ולראות עין בעין כי תפילתו מתקבלת ברחמים וברצון, בורא עולם נענה לבקשותיו ומרעיף עליו שפע ישועות ממעל.

דא עקא, שלא תמיד זה כל כך פשוט. לפעמים אנחנו מתקשים להתרכז או לכוון, עתים שהדאגות משתלטות על השכל הישר ואינן נותנות להתפלל ברוע. לא פעם הזמן לחוץ או בווער, ופעמים שאנו מתקשים לשפוך את הלב כרצוננו האמיתי. האם זה אומר שתפילתנו לא תתקבל? האם בכך אנו נועלים את שערי התפילה בעדנו? האם תפילה שאינה נישאת כראוי – מאבדת את הסיכוי להשיב לנו בשורת ישועה נכספת?!

התשובה, והיא ייחודית למקרה הזה, היא מילה אחת: תלוי. כן, זה תלוי במשהו שניעשה בעת התפילה, אם הוא קיים אם לא. מהו המשהו הזה? – ובכן: חז"ל תיקנו כי את שלוש התפילות היומיות נתפלל במניין, עם עוד תשעה יהודים. זו תקנה שמרימה את התפילה לאירוע משמעותי ורב קהל, אבל טמון בה משהו עמוק בהרבה:

פרשת השבוע שלנו פותחת בצמד המילים 'ויקהל משה', הפותח בדבריו 'אלה הדברים אשר ציוה השם לעשות אותם'. כי ההתכנסות יחדיו מעוררת קורת רוח שמימית, ולפיכך – אין פלא כי תפילה בהתכנסות יחדיו פותחת את שערי השמים לרווחה ומרעיפה ישועות לרוב!

תפילה בציבור תהא מושלמת, כשמתחילתה ועד סופה היא בציבור. בהגעה בזמן לבית הכנסת, בתחילת התפילה עם הקהל, בהישארות עד הסוף. זו הדרך לצל היטב את המתנה יקרת הערך שבתפילה בציבור, וזו הדרך לזכות שהתפילות שלנו יגיעו במעבר מהיר לבורא עולם, ויפעלו עבורנו ישועות גדולות בכל העניינים! (הרב אשר קובלסקי)

הרה"ג דניאל זר שליט"א ראש הישיבה המוסדות

מעלת הברכות

כיצד ברכות בכוונה זוכים לבטל כל גזרות רעות ודברים רעים מעל האדם

לכן אומר הרב צדקה לחלק את הברכה לחלקים כדי שיתעורר לכוון בכל פרק ופרק מהברכה, אתה אומר ברוך אתה, תכוון, ה' אלוקינו, תכוון, מלך העולם! שהכל נהיה בדברו! ואז הוא משרה שכינה במקום, ומסלק המקטרגים.

פעם ראה חסיד אחד את האדמו"ר אוכל, עלתה בראשו מחשבה רעה הנה הרבי מברך ואוכל ואני מברך ואוכל מה ההבדל בינינו? הרבי הקדוש הרגיש את המחשבה שלו ואמר לו, אתה יודע מה ההבדל בינינו? אתה מברך – בשביל לאכול, אסור לאכול בלי לברך אז אתה מברך. אבל אני אוכל בשביל לברך, אסור לברך בלי לאכול, זו ברכה לבטלה, אז אני אוכל. צריך לשמוח ולרקוד שבאים לבית המדרש, "כי טוב יום בחצרך מאלף" – טוב לי ללמוד תורה בבית מדרש יום אחד ולמות למחרת, מאשר אלף שנים של תענוגות ברחובות. אין גיהנום יותר גדול מאשר לא לחיות חיי תורה. אדם שלא לומד תורה הוא אומלל הוא מסכן אין לו חיים.

לפני הרבה שנים היו באים כאן לדרשה, שני ערבים מעזה. חאלד ואדנא, שני חלודות... היו מגיעים קבוע לשמוע את הדרשה... העליתי אותם לפני הקהל, שאלתי אותם למה אתם באים לפה? אמרו לי "אתה אמיתית" אנחנו רוצים גם לחזור בתשובה. היה אחד שראה אותם ואמר לעצמו, ערבים באים ואני לא?! והוא חזר בתשובה. היום הוא אברך צדיק.

אדם מתפלל, אתה עומד לפני מלך המלכים הקב"ה! דע לפני מי אתה עומד, דע לפני מי אתה מתפלל! איזה צער זה שאדם עולה השמימה, וכל הברכות שברך נזרקות החוצה, לא די שאין שכן על הברכות אלא אפילו נענש עליהם, "ותהי יראתם אותי מצות אנשים מלומדה וכו'". אומר הקב"ה זה לא הברכה שלי, ברכה שלי זה לכוון מה אתה מוציא מהפה, מה דברת, ולהרגיש. ראיתם אדם מדבר עם חבר שלו, עם אבא שלו ולא חושב על מה הוא מדבר?! חושב על דבר אחר? אומר הבורא עולם אני פחות מבשר ודם? פחות מחברים שלך?!

שבת שלום ומבורך!

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

בזמן דוד המלך היתה מגפה גדולה, מאה אנשים היו מתים כל יום. ותיקן דוד המלך ע"ה שיברך אדם בכל יום מאה ברכות, הוא תיקן ברכות השחר ועוד ברכות, כמבואר ברמב"ם: חייב אדם לברך מאה ברכות בין היום והלילה. ושואל הרב צדקה עליו השלום, מה העניין במאה ברכות דוקא כדי להנצל ממגפה?

מביא הרב צדקה סיפור על גוי אחד בצפת, שהתפרסם בכל צפת שכשבאים אליו אנשים הוא היה מספר להם מה קורה איתם, מה עתיד להיות להם. רבי חיים ויטאל גדול תלמידי האריז"ל התפלל מאד, גוי טמא מטומא, איך הוא יודע עתידות, זה דברים שרק אדם שהוא קדוש יכול לדעת, אמר רבי חיים ויטאל שהוא צריך לתהות על קנקנו. כששמע הגוי שרבי חיים ויטאל נכנס אליו ישב לא אמר לו כלום, ושאל אותו רבי חיים ויטאל שמעתי שאתה אומר לאנשים את העתיד לבוא אליהם, מדוע לי אתה לא אומר לי כלום? אמר לו הגוי אגיד לך האמת, אני עצמי לא יודע כלום, אלא תמיד כשבאים לכאן אנשים בא לידי שד ומגלה לי פלוני יהיה לו כך, הוא מגלה לי הכל, אבל כשאתה באת לפה מהקדושה שלך הוא ברת.

כשיש השראת השכינה – המזיקים לא יכולים לעמוד. אומר הרב צדקה, כל ברכה שאדם מברך משרה שכינה במקום – בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליך וברכתך – יהודי מברך מאה ברכות ביום, וכל עם ישראל ביחד, זה גורם אז להשראת שכינה נוראה ובודאי הסט"א חייבת להסתלק וממילא נעצרת המגפה.

"כל הנשמה תהלל יה" אדם לוקח שוקולד ומברך בחטיפה "שהכל נהיה בדברו", תחשוב, בשביל מה באת לעולם? ה' ברא אותך כדי שתאכל שוקולד? עם זו יצרתי לי תהלתי יספרו, נוצרת בשביל לברך! אל תעשה עיקר טפל וטפל עיקר, מברך ובקושי מרגיש שמברך. המטרה היא כבוד שמים השוקולד הוא אמצעי, קח את השוקולד ביד ימין ותברך במתינות.

אדם יבוא לאחר מאה ועשרים שנה, לפני בורא עולם, קרונות של ברכות הוא מביא איתו, קונטיינרים מלאים, ואז מכניסים את הכל לחדר מיון, ברכה ללא כוונה, ברכה חטופה, ברכה תוך כדי התעסקות בדבר אחר, זורקים אותה! כמה ברכות טובות וראויות ישארו לו? אוי לאותה בושה אוי לאותה כלימה!

זכות החיזוק והקריאה בעלון

לעילוי נשמת שלמה בן ג'ון ג'ון, סגילית בת חנה, חן בן חיה, יואב בן חנה
להצלחת אסף בן חיה, רועי בן דינה, אלעד בן עמה, אלדד בן ירדנה
לרפואת מורנו ורבנו הרב דניאל זר בן רבקה, צורי בן רחל, יהושע בן גאולה
לזש"ק בנימין בן חסיבה, אלדד בן חוה, ספיר בת עליזה, לילך בת עליזה

גם אתם רוצים להקדיש זכות של אלפי עלונים להצלחה, לרפואה, לזש"ק או לעילוי נשמת יקירכם?

התקשרו עכשיו:

03-61-50-203

סיפור לשבת

הרב צבי נקר

אלפיים כמו שני מליון

שמי יעקב, אני גר בלונדון בשכונת סטמפורד היל. בערב שבת פרשת בהעלותך תשע"ט, היה ראשי תפוס, ידעתי שהשיר "לכה דודי לקראת כלה" עומד להתקיים במשפחתי על האופן של המשל. היו לי שלוש הצעות שידוכים לביתי היקרה שתחי, וכולם עשו רושם מצוין. הייתי נבוך ומבולבל, לא ידעתי להחליט מה מביניהם הוא המתאים ביותר, וכך נכנסתי לשבת קודש.

היה פרט נוסף שטרד את שלוותי. נשמע קצת מוזר ביחס לשמחה הגדולה שעמדה לפקוד את מעוננו, אבל כאשר דמיינתי את הרגע הזה שבו נשתה לחיים, זכרתי שאז יגיע הזמן לשלם לשדכן את המגיע לו, ואין לי שום מושג מהיכן להביא את הסכום הדרוש. השידוך לא יתעכב בגלל עניין פעוט כזה, ואם השידוך ייגמר לפני שיהיה לי כסף ביד, אאלץ ללוות ממישהו.

ואני אינני לווה כספים, תודה לשם יתברך אני חי בצניעות, כשיש לי כסף קונה וכשאין – אין. בני ביתי למדו להסתדר, ואני את השתדלותי עושה להביא טרף לבני ביתי. עכשיו, עם השידוך הקרב, הבנתי כי כמויות הבטחון שצריך לגייס כדי לעבור את התקופה הזאת, הם ברמה אחרת לגמרי מזו שהורגלתי בה עד עתה. הלחץ תפס אותי, בעיקר על הספק באיזה שידוך לבחור, וגם על דמי השדכנות. לא הכרתי את התחושה הזאת, ותהיתי על עצמי, איך יתכן שבשעה שכולנו מרוגשים מהעומד להתרחש אני נתפס לפכים קטנים. איפה כל מה שידעתי עד היום? איפה כל משפטי האמונה ופסקי הבטחון? עלי לאסוף אותם מחדש, ולהקשיב להם כמו לא שמעתים מעולם.

זאת היתה ההארה הראשונה שברצוני לספר עליה.

באותה שבת התארח על שולחני בחור צדיק, שיד ושם לו בספרי קודש ובסיפורי צדיקים, פה מפיך מרגליות. האורח הזה, כך חשבתי נשלח אלי במיוחד משמים, לחזקני בזה השעה.

"בוא נדבר על העניין של ביטחון בהשם", ביקשתי מהבחור, "אני צריך חיוק".

הבחור נענה לאתגור, וכמו תמיד, גם הפעם הוא מצא מיד סיפור מופלא: רבי אשר פריינד זצ"ל בנה כמה בניינים בשכונת רמות בירושלים, והיה צריך לשלם מקדמה של שני מיליון שקלים מזומנים לקבלן.

לא היה לו שום מושג מהיכן להשיג אותם, והוא הלך להתבודד ולבקש ממי שהכל שלו שיתן לו. עמד וביקש, חפצו והתחנן, ופתאום שינה את טעמו. נעצר מתחננוני, ועשה חשבון כזה: הרי אינני צריך להביא היום את הכסף, תאריך התשלום יחול רק בעוד שלושה ימים, אז מה קרה לי היום? מה פתאום אני מודאג כל כך? הרי אם יהיה לי היום את הכסף, הלא אפקיד אותו בבנק, וכי אינני סומך על הקב"ה שהבנק שלו עובד טוב לפחות כמו הבנק שלי? הרי ברגע שאצטרך הוא ישחרר לי את הסכום!

ריבונו של עולם, קרא ר' אשר פריינד ממעמקי לבבו, 'אני רוצה לסמוך עליך, תחזק אותי בבטחון גמור!'

מרגע זה ואילך, שוב לא התפלל על שני מיליון

השקלים, אלא על מצרך יקר בהרבה. הוא ביקש על ביטחון, שהקב"ה יחזק אותו ויטע בקרבו את התחושה האיתנה כי הוא סמוך ובטוח בחסדו יתברך. כך התפלל במשך כמה שעות. למותר לציין שביום שהוא היה צריך את הסכום, הגיע אליו כל הכסף באורח פלא.

הסיפור חיוק אותי מאוד. השבת, מקור הברכה, עברה עלי בהתרוממות גדולה. 'התענג על השם ויתן לך משאלות ליבך'.

ביום ראשון שיניתי כיוון בברכת 'אתה חונן', במקום לבקש שיחונן אותי בדעת להחליט באיזה שידוך לבחור, התפללתי מעמק ליבי שיחונן אותי שאדע ואבין שאני עומד לגמרי מהצד, והקב"ה מוליך אותי לשידוך הנכון, בקשה נוספת ביקשתי בברכה זו שהשם יתן לי את השכל הישר לדעת עד כמה אני צריך להשתדל להשיג את הכסף לתשלום לשדכן.

נכון שאני מתפלל ומבקש מהקב"ה שיחונני בביטחון, אבל איך אדע מהי דרגתי ומה אכן נדרש ממני. קראתי לאחרונה במאמרו של המשפיע רבי צבי מאיר זילברברג שליט"א, ששמע מחתנו של האדמו"ר מתולדות אהרן זצ"ל, שחמיו זצ"ל הוציא ספר על אמונה, ורצה להוציא גם ספר על בטחון, הוא כבר כתב את הספר אך לבסוף לא הוציאו לאור, הוא הסביר זאת בכך שאנשים יכולים לטעות בענייני בטחון. זהו דבר מסור ללב, וכל אדם צריך לעשות השתדלות לפי מידת הבטחון שיש לו, וקשה לקבוע את הגבול הדק שבין השתדלות רצויה שהיא מצווה לבין אי השתדלות יתירה. לפעמים אדם משאיר את בני ביתו רעבים בתואנה שהוא בוטח בהשם שישלח לו את מזונו ללא השתדלות, כאשר האמת היא שהוא בסך הכל מתעצל. כך שלהוציא ספר לרבים, ולקבוע כללים מתאימים לכולם, זה דבר בלתי אפשרי.

ומפני שאכן אין ספר כזה, ואין מי שיעמוד ויפסוק לי בצורה מפורשת כמה עלי להשתדל, עמדתי ופרשתי תחינתי לפני המגן לכל החוסים בו, שיחונני דעה בינה והשכל, ויכוון אותי להתנהג באופן הנכון לי, כרצוני יתברך.

בימים הבאים התבהרה התמונה, וכבר ידענו לאיזה שידוך הקב"ה מוביל אותנו.

ביום חמישי י"ז סיון, בסייעתא דשמיא, עמדנו לברך על המוגמה, וכשנודע לי שהשדכן גם אמור להופיע במסיבת האירוסים, התפללתי שוב להקב"ה במילים אלו: אינני יודע באיזו מדרגה של בטחון אני, אבל רצוני להיות בעל בטחון, אנא, אינני רוצה ללוות, תעזור לי שלא אצטרך להגיע לזה. והתחננתי מעומק הלב: נא, ריבונו של עולם, קח את מקצת הבטחון שאני מסוגל להעמיד לפניך, ויהא חשוב בעיניך כאילו בטחתי בך בשלימות.

בשעה שמונה וחצי בערב עמדתי לצאת מהבית לכיוון תחנת האנדער גראונד, הרכבת התחתית של לונדון שתוביל אותי לאזור גולדרס גריין, לבית החתן,

למסיבת האירוסין, אלא שאז נזכרתי במצווה שלי.

בישיבה שבה אני משמש כר"מ, לומד בחור חשוב. הבחור הזה פרוש מענייני העולם הזה. שום דבר הוא אינו מסדר לעצמו, לא את המיטה ולא את הבגדים, היו כאלה שניסו לעזור לו ולכוון אותו להסתדר, אבל אני, רוח אחרת היתה עמי, אמרתי לעצמי שתהא זו זכות עבורי לארגן לו את הדברים ולהציע לו את המיטה. בסופו של דבר, אי אפשר לדעת מה יקרה בעוד ארבעים שנה, ואפילו רק בעוד עשרים שנה. שמו של הבחור עתיד לצאת ברבים לגאון ולתפארת, כתלמיד חכם מובהק אשר שם לילות כימים בלימוד התורה, ואני עוד עשוי להיות זה שיספר בהתרגשות כי זכיתי להציע את מיטתו בישיבה... גם אם בסופו של דבר ישאר הבחור אלמוני, הרי שאין סיבה לעצור אותי מהדמיון המבורך הזה, שיש בו לבחור הן הטבה גשמית והן הטבה רוחנית, שכן כאשר חושבים טוב על השני, הטוב שבו צף ועולה למעלה, וזה משפיע עליו למעשה.

"אינני רוצה ללוות תעזור לי שלא אצטרך להגיע לזה, התחננתי מעומק הלב..."

בשבועיים האחרונים לא חש הבחור בטוב ולא היה בישיבה. בבוקר התקשר אלי אביו של הבחור וסיפר לי שבועז"ה היום בערב יחזור הבחור לישיבה, וביקש שאעזור לו להתארגן. הדבר פרח מזכרוני, בדיוק כשהייתי בדרך לרכבת נזכרתי בכך. ידעתי שאם לא אסדר לו מקום לישון הוא פשוט יישן על ספסל. ללחמתי עם עצמי, אם לפנות מינה או שמאלה, לכיוון התחנה או לכיוון הישיבה, ולבסוף החלטתי שעל המצווה אינני מוותר בשום אופן. הלכתי לכיוון הישיבה ומצאתי את הבחור עייף ויגע. כיוונתי אותו אל החדר שלו, פתחתי את המזוודה וסידרתי לו את חפציו, יש בגדים שצריך לתלות בארון, יש חפצים שחשוב להניח במגירה, ויש כמה פריטים שצריך לקפל ולהניח על המדף. תוך זמן קצר היתה כל המזוודה מאורגנת יפה בחדר.

אני מסיים את מלאכתי ואז מבטי נופל על הדופן הכפולה שבמכסה המזוודה, אולי נשאר שם מסמך חשוב כל שהוא, אני מהרהר אני ממשש בתוך התא ומוציא מעטפה חומה שלפליאתי הרבה היא נושאת את שמי, לכבוד הר"מ המסור הרב...

ומה במעטפה? אלפיים יורו לא פחות ולא יותר.

עיני הוצפו דמעות. בשום שלב לא יכולתי לדמיין שככה יתגלגלו הדברים, מעולם לא קיבלתי מתלמיד אפילו רבע מהסכום הזה. ריבונו של עולם דאג לי, ארגן לי, סידר לי את כל הסכום שאני צריך, בדיוק בזמן! היה לי די כסף לשלם לשדכן, לקנות ש"ס לחתן, ואף לקנות מתנה לכבוד ה'תנאים' שיתקיימו בקרוב.

טאטע זיסער! אין עסק טוב יותר מלבטוח רק בך. תן לי את הכח והשכל לסמוך עליך תמיד.

מנהגי חודש ניסן

יש ללמוד הלכות הפסח קודם לחג שלושים יום, כדאיאתא בגמ' (מגילה לב:). משה תיקן להם לישראל שיעסקו בהלכות פסח בפסח, עצרת בעצרת וחג בחג והיה עומד ומזהיר על כל הלכות פסח, וכיון שהלכות פסח הם רבות מאוד, וכן הלכות יום טוב, יש לשנן היטב היטב כדי שהאדם ידע את המעשה אשר יעשה ולא תצא תקלה מתחת ידו, ובעיקר הרבנים פוסקי ההלכות ידרשו לרבים בהלכות אלו מפוריים והלאה ובעיקר בשבת הגדול כדי להקיף את רוב ההלכות הנוגעות לחודש ניסן ובעיקר בדיקת חמץ, שריפת חמץ, ליל הסדר וחג הפסח.

התפילות בחודש ניסן

בחודש ניסן אין אומרים בו תחנון, ובמנחה של שבת אין אומרים צדקתך, והסיבה לכך כי בא' בניסן הוקם המשכן, וכן בימים הראשונים היתה עבודת הקרבנות ע"י הנשיאים, לאחר מכן ימי הפסח, יצא שרוב החודש קדוש ולא אומרים בו תחנון, ולכן כל חודש ניסן יש בו שמחה (שו"ע ס' תכ"ט סב'), וכן אין אומרים בו למנצח יענך, ותפלה לדוד.

כיון שבימים אלו היתה בניית המשכן וכל נשיא שבט הביא את קרבנו לכן נוהגים לומר את פרשת הנשיאים (כמובא בסידורים בסדר לחודש ניסן), כל יום את הנשיא שלו מיום ר"ח ניסן, וביום י"ג ניסן אומר עד 'כן עשה את המנורה'.

עוד כתב השו"ע (שם) שאין מספידים כל חודש ניסן אלא לתלמיד חכם ובפניו, פירוש בהלוויה עצמה, אבל אם זה לא בפניו אסור להספיד כל חודש ניסן, ואין מתענים בו וחודש זה הוא ראש חודשים לחודשי השנה (שמות יב' ב').

ברכת האילנות

מברכים פעם אחת בשנה ברכת האילנות שהיא ברכת הראיה, דווקא שיש פרחים על האילן, והוא עץ שמוציא פירות (ולא סרק), וצריך שיהיו שני אילנות ועדיף משני מינים, ואפשר לברך ברכה זו בין ביום ובין בלילה ובלבד שיראו הפרחים, ויש מקילים לברך אפילו בשבת, ובפרט אם תהיה הברכה ברוב עם, וגם על הנשים חלה המצוה הזאת להודות לה', ומי שיש ביכולתו לברך מחוץ לעיר עדיף, אבל אם קשה לו וכ"ש אם מבטל אותו מתלמוד תורה יוכל לברך בתוך העיר.

סוף זמן הברכה הוא שכבר אין פרחים על העץ, ובדרך כלל הוא בסוף חודש ניסן, ובעיקר בשנה מעוברת, ויש להקפיד להיות זרזין מקדמים למצוות שהרי הפריחה התחילה כבר באדר (מ"מ זמן הברכה הוא רק בחודש ניסן).

מנהג קמחא דפסחא

כתב הרמ"א שיש מנהג לחלק חיטים לעניים לצורך פסח וכו', וכן היום ב"ה יש אנשים רבים וטובים וכן ארגונים למיניהם שעוזרים ומסייעים לאנשים הנצרכים לכך מ"מ אם יש לו קרוב עני הוא קודם. ויש להזהר בכבודם של אותם הנצרכים לכך שלא יבאו לידי בזיון והכל בדרך כבוד הדדי, ואומר המדרש: אומר הקב"ה מי שמשמח ארבעה שלי אני משמח ארבעה שלו. פירושו מי שמשמח את העני אשתו בנו ובתו אני משמח אותך את אשתך את בנך ואת בתך. ולכן כל אדם ואדם יתן לעניים קמחא דפסחא כדי שגם הם יוכלו לשמוח בחג הפסח ואחד המרבה ואחד הממעיט ובפרט שיכוון לבו לשמים.

הליכה לבית עלמין בחודש ניסן

כתב הרמ"א (ס' תכ"ט ס"א) שאין אומרים צידוק הדין בכל חודש ניסן, וכן נוהגים שלא ללכת לבית העלמין ואם יוצא יום השנה (יארצאית) בימי ניסן משום שהוא חודש של שמחה אין ללכת לבית העלמין, ובפרט אם יודע שיגיע ע"י כך לבכי, ולכן מי שנפטר לו מת בימי ניסן בשנים שעברו עולים לבית העלמין בערב ראש חודש ניסן כיון שזו דרך תפילה ולא מתעורר לבכי על המת. ובפרט שהנשמות נמצאות שם בכל השנה בער"ח וגם ב-טו' בחודש כדברי האר"י ז"ל, וכך צריך לנהוג. אבל ללכת לקברות צדיקים בימי חודש ניסן מותר ללכת ללא שום מניעה, וכן המנהג ללכת מאז ומימי קדם ללא עוררין.

אימון אישי טיפים ועצות לחיים

הידת הערכה עצמית

התבוננות מעמיקה במה שקורה אצל האנשים החיים סביבנו תוכיח בקלות שלמצב האישי והחברתי שלהם אין כמעט השפעה על הרגשתם הפנימית ועל מידת ההערכה העצמית שלהם. לפעמים מציאות זו מדהימה ממש ואף מהווה חידה.

אפשר להאריך ולספר על רבים שמשום מה מרגישים חסרי אונים בהימצאם בין אחרים, שמאבדים את ביטחונם העצמי ואינם מעזים לפתוח את הפה ולהביע את דעתם או את תחושתם, אף שלכאורה לא חסר להם כלום.

לא תמיד הבעיה באה לידי ביטוי באובדן הביטחון בנוכחות אחרים. יש שמרגישים די נוח בסביבה שמעריכה ומכבדת אותם בצורה בולטת, ובכל זאת, בינם ובין עצמם מרגישים ש"זה לא זה" והם אינם שבעי רצון מעצמם כלל. ההערכה העצמית שלהם נמוכה עד כדי דכדון. והייאוש מכרסם בהם ומכלה כל חלקה טובה.

לעומת אלו, יש המון אנשים 'פשוטים' לכאורה שמרגישים היטב עם עצמם וחשים משוחררים להביע את מה שהם רוצים וחושבים לנכון, אף שרבים בסביבתם מביטים עליהם מלמעלה למטה.

התבוננות מעמיקה במה שקורה אצל האנשים החיים סביבנו תוכיח בקלות שלמצב האישי והחברתי אין השפעה כמעט על מידת הביטחון העצמי וההערכה העצמית שהאדם מרגיש. לא אחת, החשובים והחזקים מרגישים נחותים ומושפלים, ואילו החלשים והחשובים פחות – מרגישים נעלים ומרוממים.

אני יכול להעיד בנאמנות, שמהלך יותר מעשרים שנות הקשר שלי עם אלפי אנשים שסבלו מתדמית שפלה ומרגשי נחיתות ברמה זו או אחרת, נוכחתי לדעת שהרגשות אינם קשורים כלל למציאות האישית של האדם. ראיתי סוחרים מוצלחים ובעלי כישרונות בולטים מהעשירון העליון שהרגישו רע מאוד, פגשתי אנשים מוצלחים ובעלי מעמד מכובד בחברה שהרגישו 'בעלי מומים' והיו מוטרדים אף שלמעשה לא היה בהם שום חסרון בולט שיכול להצדיק את ההרגשה האיומה.

מה אפוא קורה לכל אלו ומה ההסבר לסתירה שבין מעמדם ובין הרגשתם?

במאמרים הבאים ננסה להבין מה גורם ל'מוצלחים' ביותר להרגיש רע כל כך, ואילו ל'פשוטים' להרגיש מצוינים על אף היותם לכאורה נחותים ביחס לסביבתם הקרובה.

נלמד להבין שהרגשתו של אדם, לטוב או לרע, אינה קשורה כלל למציאות האישית שלו, אלא לדרך שבה הוא תופס את המציאות ומפרשה.

רגע חושבים

הרב יעקב ישראל לוגאסי

עולם הבחירה

להגביר כוח השכל על הדמיון ומשתמש באמונה, ויודע שכל היסורים הבאים עליו לטובתו ומקבלם באהבה, ומבטל רצונו מפני רצון קונו - על אף שגופו וטבעו ממרידים אותו לקצוף על הנהגת ה' עימו, והוא בכוח השכל מתגבר וקובע אמונה חזקה בליבו, הלוא אין מבלעדי ה', והוא האלוקים היחידי הטוב והמיטיב, שכן דרך הטוב להיטיב, ואין מי שרוצה בטובתי יותר ממנו, וכל הנהגתו איתי כרחם אב על בנים, לכפרת עונתי וכדומה - הרי שגיבור מנצח יקרא, שמצליח להתעלם מראיית העיניים ומסתרת אור פני ה', ומתוך ההסתרה הוא מגלה שאורו יתברך, בעצם, זורח גם מתוך החושך והאפלה והצרה, ואין מייחס שום מקריות לשום מאורע רע או טוב, ואין תולה מקריו בשום סיבה שבעולם, אלא רק בכוחו הבלעדי של הקדוש ברוך הוא, ואינו רואה כלום חוץ מה' יתברך. ועל כל צרה וגל שבא עליו, רואהו כשבט אפו של הקדוש ברוך הוא, כמו שנאמר (ישעיה י ה): "הוי, אשור שבט אפי ומטה-הוא בידם זעמי", שהכול שליחים של הקדוש ברוך הוא לפרוע מן האדם, כמו שנאמר ב'מדרש: הרבה שלוחים למקום.

ולעומת זאת, היסורים שסובל האדם בעולם הבא, לאחר התפשטות הנשמה מן הגוף, ללא בחירה וללא מצב של ניסיון, שהרי אין חוכמה ומעשים בשאול, וכל מלחמת היצר היא רק בעולם הזה, ואין שום מעלה בקבלת היסורים בעולם הבא, כי אין הדבר נתון לבחירתו לקבל או לא לקבל. לכן, שם היסורים בתכלית הדין והצדק ללא ויתורים, ולא יועיל שם, לא תפילות ולא תחינות, כי הוא עולם הגמול והפירעון.

ולכן, ביסורים מועטים בעולם הזה שהאדם מקבלם בסבר פנים ובאהבה ואמונה, כיוון שזה מכוח בחירתו, מנכים לו הרבה מאוד מייסורים בעולם הבא. ויודע שיש בידו לנצלם להיפטר מעונשי העולם הבא, וכל זה תלוי בו באיזה סבר פנים יקבל אותם. שאם, חלילה, בועט בהם ולא מצדיקם, הרי שלא נתנכה לו כלום ולקה כפליים, ותרתי גיהנם ירש, בעולם הזה ובעולם הבא.

למאמרים נוספים של דניאל אליהו גרמון
בקרו באתר ישיבת אור דוד

אומר רבי יחזקאל לוינשטיין זצוק"ל, כדאי לאדם לסבול בעולם הזה וגם אם הוא צדיק שבודאי בין כה יזכה לעולם הבא, שכן אם יבוא לעולם הבא עם חטא ישב שם בבושה, וכדוגמת אדם שהעליב את חברו ופגע בו, וזה הנפגע ערך אירוע שמחה שהיה מוכרח זה הפוגע להשתתף בו וכגון שהיה מהמשפחה וכיוצא, באיזו תחושה ישב הפוגע באותה שמחה אחר שבעל השמחה נפגע ממנו קשות...

גם הצדיק אכן יזכה לעולם הבא. אולם אפילו לצדיק זה אם יש לו איזה פגם וחטא שהכעיס בו לבוראו, הלוא יחוש רע בעולם הבא, יחוש בושה וכלימה שם, ולכן מנקהו הקדוש ברוך הוא לזה ביסורים כדי שיזכה לעולם הבא במנוחה ובכבוד. על אחת כמה וכמה שאר בני אדם שבודאי לטובתם הם הייסורים, ואף שבני תורה ומצוות המה, ובודאי יזכו לחיי העולם הבא, כדאי להם הייסורים בעולם הזה כדי שלא יבושו לעולם הבא.

עולמנו עולם ה"בחירה", כשאדם מקבל ייסורים באהבה, בכוח בחירתו הטובה בעולם הזה, שקולים המה יותר מייסורים קשים בעולם הבא, אחר ששם בעולם הבא אין בחירה, ונבאר דברינו.

תכלית העולם הוא עם ישראל, כנודע, ותכלית הצלחת עם ישראל - להפיק רצון מה', ושכרם - להתענג על ה' ולהינות מזיו שכינתו. והדרך להגיע לזה היא העמידה בניסיון בשמירת המצוות, וכמבואר ב"מסילת ישרים" בתחילת ספרו באריכות, שמטרת ביאת האדם לעולם הזה - לעבוד ולעמוד בניסיון.

וכל העבודה והמלחמה ביצר היא רק בעולם הזה, שהרי העולם הבא זה כבר עולם הגמול, כאומרים זיכרונם לברכה: היום לעשותם ולמחר לקבל שכרם.

והטעם, כי בעולם הזה, בהיות האדם מלוכש בגוף וחומר ונשמת אלוך בקרבו, שוכנים בתוכו שני יצרים, יצר הטוב ויצר הרע, ובידו הבחירה והשיפוט למי להטות, ובה תלוי שכרו ועונשו, שהרי צדיק או רשע לא נגזר על האדם מראש הולדו, אלא הכול בידי שמיים חוץ מיראת שמיים.

ואם כן, זמן הניסיון והמלחמה הוא רק בעולם הזה. ולכן, אם מצליח אדם

סוד ההצלחה שלך לכל השנה!

בכל שנה מחלק הרב דניאל זר למעל 1,000 משפחות
'קמחא דפסחא' - כסף לחג הפסח לקניית צרכי החג!

כתב הזוהר הקדוש:

"סוד ההצלחה של האדם כל השנה תלוי בצדקה שהוא נותן לעניים לחג הפסח. שחודש ניסן הוא ראש החודשים וכמה שאדם נותן צדקה בחודש זה משפיע לו הצלחה לכל השנה"

ניתן לתרום 'קמחא דפסחא' לעניים ע"י ישיבת אור דוד:

להתקשר למשרדי הישיבה
בטלפון: 03-570-12-12

להכנס לאתר הישיבה
בכתובת: www.Rabenu.co.il

לסרוק את הקוד ולתרום און-ליין
באמצעות Pay-Pal הבין-לאומי:

